

2 Δεκεμβρίου 2014

Ο Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

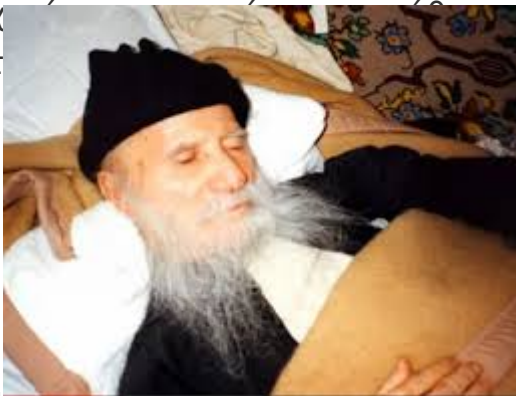
Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου του 1906 στο χωριό Άγιος Ιωάννης Καρυστίας Εύβοιας, κοντά στο Αλιβέρι. Άνηκε σε φτωχή οικογένεια ευσεβών χριστιανών και είχε άλλα τέσσερα αδέρφια. Στα παιδικά του έτη φοίτησε σε σχολείο μόλις δύο χρόνια, διότι ο πατέρας του λόγω της οικονομικής ανέχειας οδηγήθηκε στον Παναμά, για να εργαστεί στην διώρυγα, με αποτέλεσμα ο ίδιος να αναγκαστεί να εργαστεί για την οικογένειά του. Έτσι σε ηλικία μόλις 8 ετών εργαζόταν, άλλοτε στη φύλαξη ζώων, άλλοτε σε χωράφια. Αργότερα εργάστηκε σε ανθρακωρυχείο, αλλά και σε κάποιο παντοπωλείο στη Χαλκίδα και τον Πειραιά. Σε αυτό τον βοηθούσε η πρόωρη ανάπτυξη που είχε καθώς έδειχνε αρκετά μεγαλύτερος από την ηλικία του. Στα χέρια του οκτάχρονου τσοπανόπουλου κάποτε περιήλθε ένα φυλλάδιο με τον βίο του Αγίου Ιωάννη του Καλυβίτη, το οποίο διάβαζε συλλαβιστά. Αυτός ο Άγιος είχε συγκινήσει τον μικρό Ευάγγελο και του δημιούργησε τον πόθο να τον μιμηθεί.

Σε ηλικία μεταξύ 12-14 ετών πήρε την απόφαση να μονάσει στο Άγιο Όρος. Ο

πνευματικός του γέροντας Παντελεήμονας ήταν αυτός που τον οδήγησε στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους και πιο συγκεκριμένα στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου. Στα Καυσοκαλύβια απέκτησε δύο Γέροντες στους οποίους έκανε υπακοή, διακρινόμενος για το σκληρό ασκητικό του πνεύμα. Επίσης επιδόθηκε με ζήλο στη μελέτη ιερών κειμένων, αλλά και τη διαρκή εργασία. Έτσι σε μικρό διάστημα από την εισαγωγή του στο Άγιο Όρος εκάρη μοναχός με το όνομα Νικήτας. Σύντομα μάλιστα άρχισαν να ενεργούν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος όπως η διόραση και η ίαση. Εξ αιτίας όμως της σκληρής άσκησης ο Γέροντας ασθένησε, με αποτέλεσμα να υποχρεωθεί να οδηγηθεί σε μοναστήρι εκτός του Αγίου Όρους ώστε να θεραπευτεί. Ο μοναχός Νικήτας τελικά επέλεξε το μοναστήρι του Αγίου Χαραλάμπους στη Εύβοια.

Το 1927 ο Γέροντας θα χειροτονηθεί Διάκονος από τον Αρχιεπίσκοπο Σιναίου Πορφύριο Γ΄, στην εορτή της Αγίας Παρασκευής. Την επόμενη ημέρα, του Αγίου Παντελεήμονος χειροτονήθηκε ιερέας λαμβάνοντας πλέον το όνομα Πορφύριος, ενώ ένδεκα χρόνια αργότερα έλαβε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη. Περί το 1938 ο Γέροντας μονάζει στην εγκαταλελειμμένη μονή του Αγίου Νικολάου Άνω Βαθείας Ευβοίας και το 1940 μετακινείται ως εφημέριος στον Άγιο Γεράσιμο της πολυκλινικής Αθηνών, που βρισκόταν δίπλα στην Ομόνοια. Ο λόγος ήταν η θέλησή του να βοηθήσει τους συνανθρώπους του, οι οποίοι μαστίζονταν από την λαίλαπα του Β΄ παγκοσμίου Πολέμου. Εκεί θα παραμείνει για 33 έτη, ώσπου το 1970 συνταξιοδοτήθηκε, αποχωρώντας από την Πολυκλινική και πηγαίνοντας στον Άγιο Νικόλαο Καλλισίων Πεντέλης. Ήδη μάλιστα η υγεία του είχε αρχίσει να κλονίζεται, καθώς αρχικά υπέστη έκτακτη επέμβαση στα νεφρά, ενώ το 1978 υπέστη έμφραγμα το οποίο τον κράτησε για 20 ημέρες. Λίγο καιρό αργότερα

τυφλώθηκε.

Παρόλα αυτά ο ίδιος πάντοτε έμενε δραστήριος. Έτσι πέρα από το σημαντικό έργο διακονίας που συντελούσε, αφού πλήθος κόσμου τον επισκεπτόταν στην Πεντέλη, ίδρυσε και ένα γυναικείο ησυχαστήριο στα Τουρκοβούνια, το οποίο αποπερατώθηκε το 1981. Το ησυχαστήριο αυτό ονομάστηκε Μεταμόρφωση του Σωτήρος. Έτσι πλέον θέλησε να επιστρέψει στο Άγιο Όρος καθώς η σκήτη του Αγίου Γεωργίου είχε μείνει πλέον ορφανή. Αυτό συνέβη το 1984.

Επεδίωκε ο Γέροντας την αφάνεια, και ο Θεός τον δόξαζε. «Ο κόσμος -θα γράψει

αργότερα- με πήρε από καλό και όλοι φωνάζουνε ότι είμαι άγιος. Εγώ όμως αισθάνομαι ότι είμαι ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος του κόσμου ...και παρακαλώ όσους με έχετε γνωρίσει να κάνετε προσευχή για μένα».

Ο Γέροντας πέθανε ταπεινά στο κελί του, στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, στις 2 Δεκεμβρίου 1991. Είχε την εσωτερική πληροφορία ότι το τέλος ήταν «εγγύς» και ήθελε να πεθάνει ταπεινά, μακριά από τον κόσμο, μέσα στη γαλήνη του Θεού. Ο ίδιος μάλιστα εξομολογήθηκε την τελευταία νύκτα της βιοτής του και την επομένη μετέλαβε. Οι τελευταίες λέξεις του ήσαν “ίνα ώσιν εν”.

Κανείς δεν πληροφορήθηκε το θάνατό του, παρά μόνο οι κελιώτες των Καυσοκαλυβίων. Η κηδεία του έγινε ταπεινή, απέριτη, καλογερική, μέσα στο ειρηνικό και σεπτό περιβάλλον της Παναγίας.

Κύριο χαρακτηριστικό της προσωπικότητας του Γέροντα Πορφυρίου ήταν η άκρα ταπείνωση που τον διακατείχε. Η υπακοή, η αγάπη, η αγόγγυστη υπομονή στους πόνους και τις κακουχίες, υπήρξαν επίσης σημαντικά χαρίσματα της προσωπικότητάς του. Ο Γέροντας επίσης ήταν ιδιαίτερα φιλομαθής, εργατικός και φιλόπονος, με ύψος γαλήνιο και μακρόθυμο.

Καθόλη τη διάρκεια του βίου του δεχόταν τους πάντες. Συζητούσε με όλους αδιακρίτως ηλικίας, πίστης και αναγκών. Πάντοτε έδινε ανιδιοτελώς τις συμβουλές του, όντας νηφάλιος, δίχως να θέλει να προκαλεί έριδες. Δίδασκε πάντοτε ότι το μεγάλο μυστήριο της εν Χριστώ ζωής είναι η ενότητα και η ταύτιση με τον συνάνθρωπο. Γνώριζε πως το αδύναμο σημείο του ανθρώπου είναι ο φθόνος και η ζήλεια και γι αυτό προέτασσε πάντοτε αυτή τη διδασκαλία με την οποία ο άνθρωπος θα απέφευγε τα τόσα καθημερινά προβλήματα.

Ο άνθρωπος και δη χριστιανός πρέπει να πάντοτε δια μέσου της αγάπης, της μακροθυμίας και ταπείνωσης να επιτύχει το δρόμο της σωτηρίας, που είναι δύναμη που δίνει ο Χριστός και η εκκλησία Του. Διότι αγαπώντας τον Χριστό, τότε πραγματικά αγαπούμε και τους συνανθρώπους και αν δεν συμβαίνει αυτό, δε μπορεί πραγματικά να συμβεί και το άλλο, έλεγε χαρακτηριστικά.

Πηγή: [.optiko.net](http://optiko.net)